

skulde komme noget Lovforslag om den kommunale Valgret, og Koneilspræsidentens Ord — jeg antager, det ærede Medlem sigtede til Koneilspræsidentens Tale i Kongens Have den 1. September 1901 — gik da heller ikke ud paa, at vi i 1901 eller 1902 skulde have et Lovforslag om den kommunale Valgret. Hvis derfor virkelig denne Sag laa de Herrer Socialdemokrater saa overmaade paa Sinde, som det lader, og hvis der virkelig var den fjerneste Udsigt til, at denne Sags Fremdragelse i en af de Rigsdagssamlinger, som nu ere gaaede, kunde have haft nogen Betydning for nogen, hvorfor i al Verden — siger jeg igen — have saa Socialdemokraterne ikke fremsat Forslag derom? De ere jo dog ellers ikke saa bange for at fremsætte Forslag. Det ærede Medlem vil forsvare, at Valgrettens Udvidelse er slet ingen Ting, naar en Venstremand taler derom, men derimod noget godt og uforsfalsket, naar en Socialdemokrat taler derom, fordi, som det ærede Medlem sagde, Socialdemokraterne ville have den almindelige kommunale Valgret. Ja, det er jo let at stille store Projekter op og stille store Krav; men naar det ikke kom an paa andet, saa kunde man dog stille Krav, som bleve endnu større. Hvorfor i al Verden skulle de stakkels unge Mennesker under 22 Aar ikke have kommunal Valgret; hvorfor skulle de ikke have kommunal Valgret, naar de ere 20 Aar, eller naar de ere konfirmerede? Det er jo dog ganske vilkaarligt og tyrannisk, at man siger, at ved 22 Aars Alderen skulle de vælge og ikke før. Derfor vil jeg rigtig nok paastaa over for de ærede Socialdemokrater, at hvis det, Venstre vil have, ikke er almindelig kommunal Valgret, saa er det, som Socialdemokraterne forlange, sandelig heller ikke almindelig kommunal Valgret. — For øvrigt tror jeg at have udtalt mig saa tydeligt, som der ved Behandlingen af denne Sag overhovedet kan være Anledning til. Særlig naar Hensyn tages til, at de paagældende Lovforslag dog først skulle undergaa forskellige Behandlinger, før de komme frem her i Rigsdagen, tror jeg at have udtalt mig saa tydeligt, som der kan være al Anledning til, og saa tydeligt, at enhver, som vil forstaa, ogsaa vil være i Stand dertil.

Meyer: Naar den højtærede Justitsminister mener, at jeg har sagt for meget, ved at udtale min Overensstemmelse med Arbejderklassen, skal jeg sige til den højtærede Minister, at jeg tænker paa den

organiserede Arbejderklasse, og jeg tror at turde sige, at den organiserede Arbejderklasse her i Landet tænker og handler socialdemokratisk. Der er altsaa ikke nogen Uoverensstemmelse mellem Arbejderklassen og Socialdemokratiet i saa Henseende. Hvis Ministeren skulde nære det Haab, at Socialdemokraterne efter Valget ville komme her ind i færre Antal, og hvis han mener, at dette vil konstateres, at vi have ført vor Politik fejlagtig, og at Venstre har haft Ret i sin Politik, skal jeg dertil sige, at det jo er muligt, at Koalitioner mellem Folk, som tidligere have staaet skarpt over for hinanden, kunne medføre Socialdemokraters Fald. Vi have før set — i den senere Tid i hvert Fald — at Venstre og Højre have kunnet finde hinanden i Kampen mod Socialdemokratiet, og den ærede Minister har selv givet dette Udtryk i Dag. Men det betyder for vort Parti intet, thi selv om vi mistede nogle Mandater, behøvede det ikke at betyde, at Socialdemokratiet gik tilbage. Tværtimod, det kunde vel være, at det blev en stærkere Spore til, at vi meget hurtigt kom frem igen; og i hvert Fald i Stemmeantal naaede højere end før. Jeg betragter ikke det, at vi miste nogle Mandater, for at være et Vidnesbyrd om, at vi ere blevne svagere. Og for Resten turde det være usikkert, om vi blive færre. Jeg tror ikke, at den højtærede Justitsminister er en saadan Spaaemand, at han kan se saa langt ud, at han kan forudsige noget herom. Det kunde endogsaa være, at der var adskillige af hans Parti, der røg af Pinden ved samme Lejlighed.

Naar den ærede Minister spørger, hvorfor jeg ikke kræver Valgret for Folk i 18 og 14 Aars Alderen, ved jeg nok, at den højtærede Minister er en meget spøgefuld Mand, og jeg har ogsaa taget denne Udtalelse kun for en Spøg. Jeg tillader mig for øvrigt at henlede hans Opmærksomhed paa, at man i Udlandet har Valgret for Mænd, der ere 20 og 21 Aar gamle, og at man vel saaledes ogsaa her kunde forsvare at opstille som Partiprogram Fordringen om, at Mænd paa 22 Aar havde Lov til at besidde denne borgerlige Ret.

Justitsministeren (Alberti): Naar man i Udlandet har Vælgere, der ere 20 eller 21 Aar, er det ganske uretfærdigt, at Adressen fra de 45,000 siger, at unge Mænd ikke maa faa Valgret, før de blive 22 Aar. Det ærede Medlem begyndte med